

## בולעטין # 6 - אדר תשכ"ג לפ"ק

וועד העולמי למען הצלת ישראל מעצת מרגלים, ולתקן חטא המרגלים ארגון מוקדש לעקור את עצת המרגלים המדברים לשון הרע על ארצינו הקדושה, (שעל ידיהם נחרב ב' מקדשות וגלינו מארצינו, ובא עלינו כל הצרות רח"ל), ולעורר על קדושת ומצות ישוב ארץ ישראל כמבואר במדרש תלפיות (ענף ארץ ישראל), יחד הקדוש ברוך הוא את ארץ ישראל כמו בעל המיחד קרקע לאשתו למזונותיה, והשכינה אין שורה בחוץ לארץ. ובספר חרדים (דף נ"ז), מצות עשה מן התורה לדור בארץ ישראל, שנאמר וירשתה וישבת בה, וכאמרם ז"ל שמצוה זו שקולה כנגד כל מצות שבתורה, ויתקיים בנו הפסוק דברים (יב, ה') "כי אם אל המקום אשר יבחר ה' אלקיכם מפל שבטיכם לשום את שמו שם לשכנו תדרשו ובאת שמה", ונזכה לביאת המשיח בב"א שנת "אל המקום אשר" לפ"ק.

### יצא על ידי וועד העולמי למען הצלת ישראל מעצת מרגלים, ולתקן חטא המרגלים

כמו שכתוב רש"י במדבר (פרק יג פסוק טז) ויקרא משה להושע וגו' - התפלל עליו - יה יושיעך מעצת מרגלים.  
באר שבע, ארץ ישראל

ספר שמואל א פרק כו

- 1 (א) וַיָּבֹאוּ הַזַּפִּים אֶל שְׁאוּל הַגִּבְעָתָה לֵאמֹר הֲלוֹא דָוִד מְסַתֵּתֵךְ בְּגִבְעַת הַחֲכִילָה עַל פְּנֵי הַיְשִׁימֹן.
- 2 (ב) וַיִּקֶּם שְׁאוּל וַיִּרְדּוּ אֶל מְדַבֵּר זִיף וְאֵתוֹ שְׁלֹשֶׁת אֲלָפִים אִישׁ בְּחוּרֵי יִשְׂרָאֵל לְבַקֵּשׁ אֶת דָּוִד בְּמְדַבֵּר זִיף.
- 3 (ג) וַיַּחֲנוּ שְׁאוּל בְּגִבְעַת הַחֲכִילָה אֲשֶׁר עַל פְּנֵי הַיְשִׁימֹן עַל הַדָּרֶךְ וְדָוִד יָשָׁב בְּמְדַבֵּר וַיִּרְא כִּי בָּא שְׁאוּל אַחֲרָיו הַמְדַבֵּרָה.
- 4 (ד) וַיִּשְׁלַח דָּוִד מְרַגְלִים וַיַּדַּע כִּי בָּא שְׁאוּל אֶל נָכוֹן.
- 5 (ה) וַיִּקֶּם דָּוִד וַיָּבֹא אֶל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר חָנָה שָׁם שְׁאוּל וַיִּרְא דָּוִד אֶת הַמָּקוֹם אֲשֶׁר שָׁכַב שָׁם שְׁאוּל וְאַבְנֵר בֶּן נֵר שֵׁר צָבָאוּ וְשְׁאוּל שָׁכַב בְּמַעְגַל וְהָעַם חָנִים סְבִיבֹתוֹ \{סְבִיבֹתָיו\}.
- 6 (ו) וַיַּעַן דָּוִד וַיֹּאמֶר אֶל אַחִימֶלֶךְ הַחֲתִי וְאֶל אַבְיָשִׁי בֶן צְרוּיָה אַחִי יוֹאָב לֵאמֹר מִי יִרְדּוּ אֵתִי אֶל שְׁאוּל אֶל הַמַּחֲנֶה וַיֹּאמֶר אַבְיָשִׁי אֲנִי אֲרַד עִמָּךְ.
- 7 (ז) וַיָּבֹא דָוִד וְאַבְיָשִׁי אֶל הָעַם לַלַּיְלָה וְהָנָה שְׁאוּל שָׁכַב יָשֵׁן בְּמַעְגַל וְחֲנִיתוֹ מְעוּכָה בְּאַרְצוֹ מְרֻאֲשׁוֹתָיו \{מְרֻאֲשׁוֹתָיו\} וְאַבְנֵר וְהָעַם שָׁכְבִים סְבִיבֹתוֹ \{סְבִיבֹתָיו\}.

- 8 (ח) וַיֹּאמֶר אַבְיָשִׁי אֶל דָּוִד סַגְרֵ אֱלֹקִים הַיּוֹם אֶת אֵיבֶךָ בַּיַּדְךָ וְעַתָּה אֲכַנּוּ נָא בַחֲנִית וּבֶאֱרֹץ פְּעַם אַחַת וְלֹא אֲשָׁנָה לוֹ.
- 9 (ט) וַיֹּאמֶר דָּוִד אֶל אַבְיָשִׁי אֵל תִּשְׁחִיתֵהוּ כִּי מִי שְׁלַח יָדוֹ בְּמַשְׁיַח ה' וְנִקְּהָ.
- 10 (י) וַיֹּאמֶר דָּוִד חֵי ה' כִּי אִם ה' יִגְפְּנוּ אוֹ יוֹמוֹ יָבוֹא וּמֵת אוֹ בַמִּלְחָמָה יָרֵד וְנִסְפָּה.
- 11 (יא) חָלִילָה לִּי מִה' מִשְׁלַח יָדִי בְּמַשְׁיַח ה' וְעַתָּה קַח נָא אֶת הַחֲנִית אֲשֶׁר מְרֹאֲשֵׁתוֹ \{מְרֹאֲשֵׁתָיו\} וְאֶת צַפְחַת הַמַּיִם וְנִלְכְּהָ לָנוּ.
- 12 (יב) וַיִּקַּח דָּוִד אֶת הַחֲנִית וְאֶת צַפְחַת הַמַּיִם מְרֹאֲשֵׁתֵי שָׂאוּל וַיִּלְכוּ לָהֶם וַאֲיִן רֹאֵה וַאֲיִן יוֹדֵעַ וַאֲיִן מְקִיץ כִּי כָלֶם יִשְׁנִים כִּי תִרְדָּמַת ה' נִפְלָה עֲלֵיהֶם.
- 13 (יג) וַיַּעֲבֹר דָּוִד הָעֵבֶר וַיַּעֲמֵד עַל רֹאשׁ הַהָר מִרְחֹק רַב הַמְּקוֹם בֵּינֵיהֶם.
- 14 (יד) וַיִּקְרָא דָּוִד אֶל הָעָם וְאֵל אַבְנֵר בֶּן נֹר לֵאמֹר הֲלוֹא תַעֲנֶה אַבְנֵר וַיַּעַן אַבְנֵר וַיֹּאמֶר מִי אַתָּה קָרָאתָ אֶל הַמֶּלֶךְ.
- 15 (טו) וַיֹּאמֶר דָּוִד אֶל אַבְנֵר הֲלוֹא אִישׁ אַתָּה וּמִי כְמוֹךָ בְּיִשְׂרָאֵל וְלָמָּה לֹא שָׁמַרְתָּ אֶל אֲדֹנָיִךְ הַמֶּלֶךְ כִּי בָא אֶחָד הָעָם לְהַשְׁחִית אֶת הַמֶּלֶךְ אֲדֹנָיִךְ.
- 16 (טז) לֹא טוֹב הַדְּבָר הַזֶּה אֲשֶׁר עָשִׂיתָ חֵי ה' כִּי בָנִי מוֹת אַתָּם אֲשֶׁר לֹא שָׁמַרְתֶּם עַל אֲדֹנָיִכֶם עַל מַשְׁיַח ה' וְעַתָּה רָאֵה אֵי חֲנִית הַמֶּלֶךְ וְאֶת צַפְחַת הַמַּיִם אֲשֶׁר מְרֹאֲשֵׁתוֹ \{מְרֹאֲשֵׁתָיו\}.
- 17 (יז) וַיִּכַּר שָׂאוּל אֶת קוֹל דָּוִד וַיֹּאמֶר הַקּוֹלֶךָ זֶה בְּנִי דָּוִד וַיֹּאמֶר דָּוִד קוֹלִי אֲדֹנָי הַמֶּלֶךְ.
- 18 (יח) וַיֹּאמֶר לָמָּה זֶה אֲדֹנָי רִדְף אַחֲרַי עֲבָדוּ כִּי מָה עָשִׂיתִי וּמָה בַּיַּדִּי רָעָה.
- 19 (יט) וְעַתָּה יִשְׁמַע נָא אֲדֹנָי הַמֶּלֶךְ אֶת דְּבָרֵי עֲבָדוֹ אִם ה' הִסִּיתֶךָ בִּי יָרַח מִנְחָה וְאִם בְּנֵי הָאָדָם אַרוּרִים הֵם לִפְנֵי ה' כִּי גִרְשׁוּנֵי הַיּוֹם מִהִסְתַּפַּח בְּנַחֲלַת ה' לֵאמֹר לֵךְ עֲבַד אֱלֹהִים אַחֲרַיִם.
- 20 (כ) וְעַתָּה אֵל יִפֹּל דָּמִי אֶרְצָה מִנְּגֵד פְּנֵי ה' כִּי יֵצֵא מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל לְבַקֵּשׁ אֶת פְּרַעֲשׁ אֶחָד כְּאֲשֶׁר יִרְדֹּף הַקְּרָא בְּהָרִים.
- 21 (כא) וַיֹּאמֶר שָׂאוּל חֲטָאתִי שׁוּב בְּנִי דָּוִד כִּי לֹא אָרַע לָךְ עוֹד תַּחַת אֲשֶׁר יִקְרָה נַפְשִׁי בְּעֵינֶיךָ הַיּוֹם הַזֶּה הִנֵּה הִסְכַּלְתִּי וְאֲשָׁגָה הַרְבֵּה מְאֹד.
- 22 (כב) וַיַּעַן דָּוִד וַיֹּאמֶר הִנֵּה הַחֲנִית \{חֲנִיתוֹ\} הַמֶּלֶךְ וַיַּעֲבֹר אֶחָד מִהַנְּעָרִים וַיִּקְחָהּ.
- 23 (כג) וְהִי יוֹשִׁיב לְאִישׁ אֶת צִדְקָתוֹ וְאֶת אֱמֻנָתוֹ אֲשֶׁר נִתְּנָה ה' הַיּוֹם בְּיָד וְלֹא אַבְיָתִי לְשַׁלַּח יָדִי בְּמַשְׁיַח ה'.
- 24 (כד) וְהִנֵּה כְּאֲשֶׁר גָּדְלָה נַפְשְׁךָ הַיּוֹם הַזֶּה בְּעֵינַי כִּן תִּגְדַּל נַפְשִׁי בְּעֵינַי ה' וַיִּצְלַנִּי מִכָּל צָרָה.
- 25 (כה) וַיֹּאמֶר שָׂאוּל אֶל דָּוִד בְּרוּךְ אַתָּה בְּנִי דָּוִד גַּם עָשָׂה תַעֲשֶׂה וְגַם יָכַל תּוֹכַל וַיִּלְךְ דָּוִד לְדַרְכּוֹ וְשָׂאוּל שָׁב לְמִקְוָמוֹ.

## פרק ו'

### מעולם לא זזה השכינה מהכותל

1 ובשאלות ותשובות חתם סופר קובץ תשובות סימן מ ד"ה פמליא היינו וזה לשון קדשו. והנה השי"ת הוא שוכן בציון ומעולם לא זזה שכינה מכותל המערבי [תנחומא שמות י' ובמדב"ר י"א ב'] ואליהו עומד שם ומקריב תיישים של אש בכל יום כמו שכתוב בעשרה מאמרות [מאמר אם כל חי סימן כ"ג] (ובתוספות כתוב זה על מיכאל בסוף מנחות ע"ש), וא"כ מ"ט, לא יתיר אלי' שבועתו, אמנם התירוץ הנכון, משום דאלי' זה פנחס [כרש"י ב"מ שם ד"ה לאו כהן], ופנחס לא התיר שבועת יפתח, וחטא בזה, ולא יתכן שיתיר עכשיו שבועתו של הקב"ה, וע"כ אין מושיע, עכ"ל ועעו"ש. [וראה בשו"ת מילי דאבות ח"ג יו"ד סי' ז' כתב בזה"ל. זה לי כמה שנים שמעתי מאדמו"ו נ"י] הח"ס [דלכך קאמר] בש"ס ב"ב ע"ד ע"א [לשון מי מיפר, הפרה בלשון בעל, דהצדיק נקרא איש האלקים והוא מיפר שקב"ה גוזר גזירה וצדיק מבטלה כמ"ש במס' מ"ק פרק ואלו מגלחין צור ישראל מושל באדם ומי מושל בי כביכול צדיק מושל ביראת אלקים, עכ"ל. ובזה יובן היטב מה שכתב מרן בתשובה שלפנינו נעלה דמטרוניתא המיפר נדרים וכו' כגון רבה בר בר חנה]. ואם כן פמליא פירשו ז"ל חייל הצדיקים שנכנסו חיים לגן עדן /מילואים/ כנראה היתה אולי הקושיא, מהא דמצינו בחז"ל פמליא של מעלה [כסנהדרין צ"ח ע"ב וצ"ט ע"ב], וא"כ בהא דאמרו חז"ל בבבא בתרא ע"ד ע"א שאמרה בת קול עכשיו שנשבעתי מי מיפר לי, ואמאי לא מפירים פמליא של מעלה, ועל זה בא הישוב דפמליא היינו חייל הצדיקים החיים הגן עדן ואחד מהם אלי' או רבה בר נחמני והם לא זכו לזה לאו דוקא שצריך כל הפמליא אלא אפילו אחד מהם, אך מסתמא כולם מסכימים להפר שבועות, וה' יראנו נפלאות וישועות הנבאות. הכ"ד החותם בברכה. משה"ק סופר מפפד"מ

(המשך בבולעטין הבא אי"ה)

2 ובשו"ת אפרקסתא דעניא חלק ב - או"ח סימן לג ד"ה ומה שחקר. ומה שחקר שם **אם חזרה הקדושה למקומה אחר נצחון החשמונאים**. עיין זוה"ק פ' נח דף ס"א ע"א ז"ל, **תא חזי דארעא דישראל הכי הוא, דלא שריא עלה ממנא כו' בר קב"ה בלחודוי**. אבל שעתא חדא שריא עלה לחבלא ב"נ. מנ"ל מדוד דכתיב וירא דוד את מלאך ה' כו'. וכדין אתחבלת ארעא. אמר ר"א אפילו בההיא שעתא קב"ה הוה כו' יעש"ה. וז"ל הגאון חיד"א ז"ל בספר יוסף תהלות (תהלים מ"ג) ומה שכתוב **אל הר קדשך ואל משכונתיך**. אפשר לרמוז במ"ש תוס' בע"ז דף מ"ב ע"א שהקשו בירושלמי איך נבנה בית המקדש על הר, והרי אין לך הר שלא נעבדה שם עבודה זרה. ותירץ הר"א רוזניס ז"ל, דאמז"ל **דבעת בריאת העולם התפלל הקב"ה על אבן שתי' ושוב אין רשות לסטרא אחרא לבא שם, כמ"ש הזוה"ק וז"ל יביאוני אל הר קדשך**. וכ"ת הוי תרתי דסתרי, הר נפסל, ואיך תאמר קדשך, כי הירושלמי אמר ע"פ נביא, ומזמן שנחרב בית המקדש עד הגאולה עבדו ע"ז. לזה אומר ואל משכונתיך, כלומר אין התי' כירו' ע"פ נביא, רק דאז שרתה שכינה וגם עתה לא זזה שכינה מכותל מערבי ואין רשות לסטרא אחרא לבא שם כו'. ואף אם יעבדו עבודה זרה הוא מעשה קוף ושחוק בעלמא, דאין הסטרא אחרא באה שם כלל כו' עיין שם, ובחסד לאברהם מובא בספר חיבת הארץ סימן ל"ט.

וועד למען קדושת ארץ ישראל